

Vilcienā

Ir ceturtdienas agra pēcpusdiena, un Jara, Kiāra, Onni, Antonio un Alise tiekas pie Centrālās stacijas. Viņi ir izlēmuši doties ar vilcienu līdz Hlinsko, un tur stacijā viņus sagaidīs Annas tēvs, jo tālāk uz Studnici transports nekursē. Visi dodas pie kases iegādāties biļetes.

„Piecas biļetes uz Hlinsko, lūdzu!”

„Kā jūs teicāt?”

„Piecas biļetes uz Hlinsko, lūdzu!”

„Vienā virzienā vai turp-atpakaļ?”

„Turp-atpakaļ, lūdzu. Vai šis vilciens brauc līdz Hlinsko bez pārsēšanās?”

„Diemžēl nē. Jums nāksies pārsēties Havlíčkův Brod. Bet neuztraucieties! Jums ir 35 minūtes jāgaida līdz nākamajam vilcienam.”

„Skaidrs. No kura perona atiet nākamais vilciens uz Havlíčkův Brod?”

„3.perons, 7.ceļš. Vilciens atiet pēc 20 minūtēm.”

„Vai jūs pieņemat VISA maksājumu kartes?”

„Protams. Jāmaksā 1,100 kronas.”

Vilciens bija diezgan pārpildīts, bet mūsu paziņas tomēr atrada brīvu kupeju. Nākamajā pieturā atvērās kupejas durvis un jauns cilvēks teica: „Dobrý den. Máte tu volno?”

„Atvainojiet, bet mēs nerunājam čehu valodā”, atbildēja Antonio.

„Ak vai, piedodiet, vai šī vieta ir brīva?”. „Jā, protams!”

Visi uzsāka tērzēt, un izrādījās, ka jaunais cilvēks ir bijis Erasmus students, un vienu semestri pavadījis Maltā. Tieši šī iemesla dēļ viņš tik brīvi runāja anglicki. Viņu sevišķi interesēja, no kurienes ir visi sarunu biedri.